

Z porodnice do kláštera

Anotace knihy:

Příběh, který Vám chci vyprávět, je docela normálním životem. Narodila jsem se v městě Kladně jako druhá ze tří dcer. Jako malá jsem si ráda hrála s panenkami a trhala kytičky. Když jsem pozvedla hlavu a dívala se na zapadající slunce, ptávala jsem se tatínka a maminky: „Kam slunce zapadá?“ Později následovaly další podobné otázky. Pochopila jsem, že na všechno rodiče odpovědět nemohou a věřila jsem, že je tu někdo, kdo všechno uspořádal a který všechno chápe a zná i mě.

O mnoho let později už jsem si nehrála s panenkami, ale stala jsem se porodní asistentkou a pracovala jsem v porodnici v Podolí s krásnými a zdravými dětmi na novorozeneckém oddělení. Stručně řečeno měla jsem vše, co jsem si přála: podporu milujících rodičů, dobré přátele, práci, která mě baví...., ale něco tomu chybělo. Setkání s řeholními sestrami ve mně zanechalo radost, kterou jsem neznala. Vydala jsem se tedy hledat svou drahocennou perlu.

Vstoupila jsem k sestrám františkánkám, kde jsem už 18 let. První léta jsem prožila na Hoře Matky Boží u Králík, pak následovala služba v misích v Estonsku a nyní žiji v Olomouci. Je to příběh obyčejný či neobyčejný? Sama nevím, ale je natolik krásný, abych ho žila ráda.

Stereotypy a předsudky:

- Do kláštera chodí jen lidé zklamaní v lásce.
- Vstup do kláštera je útek ze světa a od problémů, něco jako poslední možnost.
- Život řeholníka se podobá vojně.
- Jeptišky se neumí bavit.
- V klášteře se pořád jen modlí, nic jiného se tam neděje.